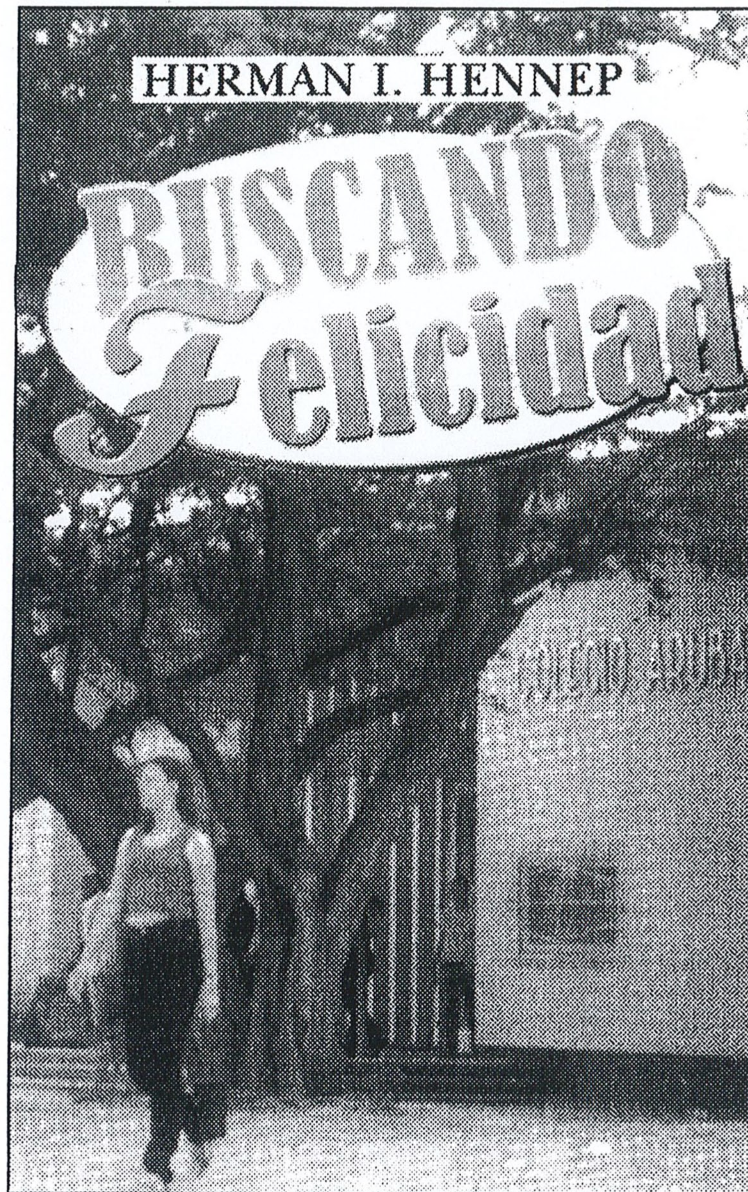
Op zoek naar geluk

Belevenissen van een tiener

ORANJESTAD — Onlangs is er een nieuw boek verschenen, getiteld *Buscando Felicidad*. In het Nederlands is de titel te vertalen als *Op zoek naar geluk*. Het boek is geschreven door Herman Hennep, die hiermee een bijdrage wil leveren aan de jeugdliteratuur in het Papiamento.

Buscando Felicidad, een nieuw Papiamentstalig jeugdboek, geschreven door Herman Hennep.

In *Buscando Felicidad* staan twee tieners centraal, Diego en Lena. Ze raken bevriend, maar hun prille vriendschap wordt door allerlei gebeurtenissen overschaduwd en zelfs bedreigd. Toch slaagt het tweetal erin, met behulp van hun ouders en vrienden, om de moeilijkheden te overwinnen. In het realistisch opgezette verhaal komen verschillende aspecten aan de orde van de belevingswereld van de moderne jeugd. De tegenstelling arm en rijk speelt een rol, doordat Diego van eenvoudige komaf is, terwijl Lena's ouders in goeden doen verkeren.

Ook kindermishandeling en de gevolgen daarvan voor het verdere leven van het slachtoffer worden besproken.

Het belang van een goede gezondheid komt aan de orde wanneer Lena's familie getroffen wordt door ernstige voedselvergiftiging. Gelukkig overleeft iedereen het drama, maar nog voordat men kan overgaan tot de orde van de dag, verschijnen er weer andere donkere wolken aan de horizon.

Heel belangrijk in het boek is vertrouwen. Zowel tussen vrienden als tussen jongelui en hun ouders blijkt vertrouwen de basis te zijn voor een goede relatie. Door met elkaar over problemen te praten, blijken oplossingen gevonden te kunnen worden.

FICTIEF

De auteur is opgegroeid in een tijd dat er nog geen televisie was en radio een zeldzaamheid was. "Mijn vader droeg altijd gedichten voor en mijn moeder vertelde verhalen die altijd op de één of andere manier met het normale leven te maken hadden." Al in zijn jeugd was Hennep geïnteresseerd in schrijven en componeren, maar maakte er niet zijn beroep van. Hij werd onderwijzer. Op zijn veertigste raakte Hennep invalide, doordat bij een bloeding in zijn rug enkele zenuwbanen beschadigd raakten. Sindsdien beweegt hij zich voort in een rolstoel. Tijdens de lange revalidatieperiode werd hem al eens gesuggereerd om al de verhalen die hij wist te vertellen over zijn leven, op te schrijven. In eerste instantie heeft Hennep dat niet willen doen, maar later, tijdens de lange ziekenhuisopnames, kwam het er toch van. Hij begon met verhalen aan de hand van werkelijke gebeurtenissen. Later kwam het idee voor dit boek. "Het is een fictief verhaal. Ik ken niemand daar, vertelt Hennep, maar ik heb iets willen schrijven dat herkenbaar is voor de scholieren die mijn boek lezen."

Hennep heeft in zijn boek geprobeerd de hedendaagse jeugd te laten merken dat hij hun problemen begrijpt. Daarnaast wil hij hen ook een boodschap meegeven. Maar niet alleen de tieners worden door hem aangesproken, ook tot de ouders richt hij zich. Hij zou graag zien dat ook ouders de moeite nemen het boek te lezen en er met hun kinderen over praten.